

ANGELČEK

Priloga „Vrteu“.

Štev. 8. Ljubljana, 1. avgusta 1912. XX. tečaj.

Zvečer.

10. Na paši.

Treba bo domov pognati,
na zemljó že lega mrak.
Čakajo z večerjo mati,
čaka spanec nas sladak.

Prva se je zvezda vžgala,
v grmu se poslavlja kos.
Izza góre luna zala
pelje svoj srebrni voz.

„Ave“ zvon doni z gorice,
čez zemljo izliva mir.
Cvetke sklanjajo glavice,
da presnivajo večer.

V dol vesela stopa čreda,
dobro se napasla je.
Nas pa šele čaka skleda,
polna žganjcev mastnih je.

Mokriški.

Srečni ljudje.

20. Nesrečna koza.

Vsakdo hoče srečen biti; vsakdo išče srečo. A najde je pa ne vsakdo. In zakaj premnogi ne najdejo sreče, nam prav lepo pojasni ta-le basen.

Tam-le doli na sočnati trati se pase bela kozica, ki je privezana z dolgo vrvico na deblo košatega drevesa ter ima le to nalogo, da mirno muli in uživa travo v vsem okrožju, kolikor ga dosega dolga vrv.

Obširno, obilno in več kot zadostno je zeljšiše, ki ga vabljivo maje prijetna sapica. Vrv je pa tudi tako dolga, da se lahko pase brez napora ves ljubi dan.

Toda — uboga neumnica noče sama sebi dobro, glej: v l e č e, v l e č e vrv, na katero je privezana, in hoče doseči travo, ki zeleni dalje proč, kamor ne doseže konec dolge vrvice. Napenja se, hudo se napenja, da jo prenapeta vrv občutno davi za vratom. In sirotica vpije — nemirna, trpeča, nezadovoljna, nesrečna!

Ali ni to prav tako, kakor se vedejo vsi nesrečniki? Vsak človek ima neko s r e d i š č e, na katero je n a v e z a n, in okrog tega središča svoj d e l o k r o g. Prav tu sem ga je postavil ljubi Bog ter mu je poskrbel za um in srce in za telo vsega, k a r p o t r e b u j e, in celo še nekoliko več, z a n a m e č e k.

Ubogi norček pa, kakor nespametna kozica, noče mirno uživati in si v prid obračati tega, kar ima v obilici poleg sebe, marveč išče si tega, kar je daleč, zelo daleč proč, česar ne more doseči.

Ali zdaj veš, kaj ti je storiti, če hočeš biti med srečnimi?

Paillettes d'or.

21. Čudodelno zeljce.

Dve dekli, Marijana in Urša, sta šli v mesto na trg. Vsaka je nesla težak jerbas sadja na glavi.

Marijana je vso pot godrnjala in zdihovala; Urša pa je bila vesela, smejala se in šalila.

Marijana pravi: »Kako se moreš smejati in tako dobre volje biti? Tvoj jerbas je ravnotako težak kakor moj, a ti nisi močnejša od mene.«

Urša odgovori: »Priložila sem v jerbas neko skrivno zeljce in komaj čutim, da kaj nesem. Stori tudi ti tako!«

»Joj!« pravi Marijana, »to zeljce je gotovo jako drago. Rada bi si tudi jaz olajšala z njim svoje breme; povej mi, ljuba moja, kako se li imenuje to zeljce.«

Urša odgovori: »To drago zeljce, ki olajšuje vse težave, se imenuje: *potrpežljivost*.«

Dà, to zeljišče bi moral vsakdo prav dobro poznati, ko bi tudi ne poznal nobene druge rastline. Tako naj razrahlja in pripravi svoje srce, da bo bujno uspevalo v njem to čudežno zeljce, ker to je dovolj izkazana resnica, da brez potrpežljivosti ne more biti srečen noben človek na tem svetu.

Pojdimo se pogovarjat!

Pojdimo se pogovarjat, da bomo veseli!« Takó smo si rekli nekda j otroci doma. »Tja na peč pojdimo, stisnimo se tesno drug k drugemu in si pripovedujmo, kar mislimo sami pri sebi — popolnoma natihoma ... Zato, da bomo vedeli, kaj mislimo, zato se pojdimo pogovarjat ...«

In šli smo na peč, na tisto toplo, prijazno peč. Počenili smo drug poleg drugega in smo se jeli pogovarjati vsemogoče. Vsak je razkrival svoje mladostnih sanj polno srce. Vsak je govoril, a tiho in kakor v strahu, da ne bi podrla kaka glasna beseda skrbnozloženih stavkov in pogovorov, ki jih je narekovala otroška duša. V nas vseh je rastlo hrepenenje in naša domišljija, velika kakor je bila, se je vzpenjala do oblakov, do sinjega neba ...

Mladost je odsevala na njih nežnih, smehljajočih licih, neskrbno veselje in daljno hrepenenje v poredno-zročih očéh: sedele so druga ob drugi, lica tik lic, zlate kodre las v neredu, pa so se pogovarjale šepetaje med seboj. Zdenka, ki se je bila naslonila z glavico na Cilkinjo ramo, je imela modre oči, široko odprte, tako, da se je zrcalila v njih živa Katinka, ki je sedela kraj Lojzičke. Metka je dihala narahlo in je odpirala in zapirala enakomerno temne trepalnice, poslušala je pazno Marico in se je ozrla tuptatam začudeno v njene lepe oči. Na vseh obrazih se je poznalo: z nemirnim hrepenenjem so poslušala mlada srca in so drhtela koprneča, da bi prišla tudi sama s svojimi mislimi na dan...

»... Tako mi je pravila lani babica, in jaz ji verjamem,« je govorila tiho Marica, glavico nekoliko upognjeno, oči v Zdenko uprte. »Tam daleč zunaj, za temi gorami, ki obdajajo našo vas, je čudovit svet, poln čudežev in strahot. Grozno velika mesta so tam in v njih je vse svetlo... Tudi noči ni tam, zakaj vedno goré ob hišah žareče luči. Brez prestanka drdrajo zlate kočije — pomisli Zdenka; zlate — po ulicah, in ljudje hodijo vedno lepooblečeni, ponosni, veliki... To so mesta, Zdenka!... In še naprej, dalje od teh mest, je morje, veliko, neizmerno morje, in na tem morju plavajo hiše...«

Katinka se je zdrznila.

»Hiše, praviš, da plavajo... O Marica, če je res? Ali veš za gotovo, da plavajo?«

Marica se je zasmejala hudomušno in se je odkašljala.

»Čisto gotovo, da plavajo hiše! Babica mi je rekla...«

Ozrla se je Marica ponosno naokrog po sestricah in se je še vedno smejala.

Metka je prišla Marico za roko in ji je pogledala v oči:

»Povej še kaj, tako rada poslušam. In tako lepo znaš pripovedovati kakor nihče izmed nas; še Cilka in Zdenka ne... Kaj ne, Marica, da boš?«

»Bom, ker ti hočeš, Metka. — Glej, tam za morjem, daleč, daleč od mest, daleč od bregov, tako daleč, da se je treba voziti do tja po morju celo leto: tam je čudovita zemlja — mi je pravila babica — vsa lepa in bogata, neizmerno bogata. Drevesa dajejo toliko sadja, da ga imaš zadosti za živež, in to sadje je tako sladko, kakor nobeno na svetu. Vse polno

Vesela vožnja.

gozdov je tam; do neba se dvigajo vrhovi in nebeškelepe ptice se zibljejo na teh vrhovih in pojó in govorijo...«

»Govorijo?« se je začudila Katinka in je odprla usta. Marica se je oddahnila.

»Seveda govorijo... No, bom kar naprej pripovedovala! V tisti deželi so tudi grozne zveri, tako velike kakor hiše... In te strašne živali divjajo venomer preko polj in tulijo in grizejo. Vse polno jih

je v gozdovih. Ljudje se jih bojé; zato jih streljajo s puškami... In še veliko čudovitih stvari imajo tam. Veš, Katinka, tam žro tudi ljudje svoje sorodnike in jih davijo in koljejo. O, grozno je tam in strašno!»

»Jaz bi ne šla tja!« je vzkliknila Zdenka in hipoma so se ji zresnila lica. »Ali počakaj, Marica, bom še jaz pripovedovala. Toda nekaj drugega kakor ti. Linkarjeva Rozi mi je bila pravila to zgodbo. Pa poslušajte! Nekoč je živel daleč od tukaj, tam pri morju, človek, ki je ropal in moril. Živel je v neki votlini s svojimi tovariši. V to votlino so spravljali uropane stvari. — Jasnega večera se je preoblekel ta tolovaj — ime mu je bilo Mihéj — v meniha, romarja, in je šel v vas. Sivolas župnik se je izprehajal po vrtu župnišča in je molil. Mračilo se je že vednobolj. In tedaj je stal pred župnikom neznan menih. Bil je to preoblečeni tolovaj. Župnik ga ni spoznal in ga je peljal v svojo sobo. Tu mu je pravil menih, da prihaja iz Jeruzalema. Govoril je lepo in si sproti izmišljeval. Dobri župnik ga je pogostil in mu je odkazal spalnico pod svojo sobo. Ko se je odpravljaj župnik k počitku, je odkril pokrito luknjico na tleh, da bi videl, če menih spi ali čuje. Toda, o groza!... Menih ni imel več brade in tudi halje ne. Brada in halja sta ležali na mizi. Torej tolovaj! — Župnik se je prestrašil in je omedlel. Kmalu pa je jel klicati na pomoč. Tedaj se je zgodilo nekaj čudnega. Celo župnišče se je nenadoma potreslo, pretresljiv žvižg je zaoril v menihovi spalnici in šipe v oknih so padale razbite na tla. Kakor iz tal so vreli razbojniki skozi okna in so streljali v župnika, a nobena kroglja ga ni zadela. Zgodil se je menda čudež. Vsa soba je žarela v čudni beli luči. Tolovaji so se prestrašili in so pobegnili. Tako je bil župnik otet. — Tolovaja Mihéja so pa šele čez tri leta zasačili in ga obesili na vislice.«

Zdenka je prenehala s svojim pripovedovanjem in je zrla vprašujoče svoje sestrice. Vse so bile tiho in so se bale.

»O, strašna zgodba! In ta Mihéj, da je bil tak! Grozen človek!« se je začudila Cilka.

Lojzička se je pa zasmejala.

»Saj ni bilo to res. To je laž, jaz že ne verjamem...«

Kakor užaljena je bila Zdenka.

»Da ni bilo res? ... Le čakaj me, Lojzka! Ničveč te ne bom imela rada, če mi ne boš verjela. Ta povest se je res zgodila.«

Katinka si je poravnala mehke valčke lās in je nagnila glavo k Zdenki.

»Jaz tudi še nekaj vem; a to je drugačna povest kakor tvoja in Maričina. — V tistih časih je bil človek, ki je hotel v Indijo Koromandijo. To je dežela pod nami in je čudovita. Ta človek si je želel v to deželo in je res prišel v njo. Šel je po gozdu in je prišel do prepada. Izpodrsnilo mu je in je zdrčal v brezdno. Tu se mu je odprl nov svet: zlate, smehljajoče pokrajine, daljna polja, sinje, z medom preobložene goré; s klobasami okrašena drevesa in mlečne reke, vinski studenci: vse kakor naslikano. In ta človek je šel in je jedel in je pil. Nato je pa splezal nazaj na zemljo. Vsi njegovi znanci so medtem pomrli. Sto let je bil v Indiji Koromandiji. Tako hitro mu je minul čas.«

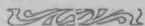
»To je tudi lepa povest!« so hvalile sestrice Katinko.

»Kaj ne, da lepa? ... O, in še veliko jih vem ...« Cilka jo je pogledala ostro.

»Misliš, da veš samo ti? ... Vse vemo: Lojzička in Metka in vse ...«

Pogovarjale so se te čenčice naprej in naprej. Njihova lica so se smehljala in rdela in oči gorele ...

Cvetinomirski.

Poletno jutro.

Ptički oznanjajo dan,
vzhod se že rdeče žari;
pri cerkvi oglašja se zvon
in delavce pridne budi.

Kak se vrhovi blesté,
megle iz dolov bežé;
odpirajo duri se hiš,
na delo, kdor more, hiti.

Kozaček.

Mladi ranocelník.

Naše igre.

3. Iz naše trgovine.

Y zadnji številki »Angelčka« sem videl sliko otrok, ki se igrajo trgovino. Pa sem se spomnil, da smo se tudi mi včasih ravnotako igrali. Zato pokažem danes svojim dragim prijateljčkom, kakšna je bila naša trgovina.

Za trgovino je treba trgovca in kupovalca. Trgovec mora imeti blago v zalogi, kupovalci pa ne smejo biti brez denarja.

V naši trgovini je bilo tako. Mogočno je sedela v trgovini naša prodajalka. V pomoč je imela še eno deklico. Po mizah, po stolih, po policah je visela in ležala velikanska zaloga najrazličnejšega blaga. Na prodaj so bile mesene klobase iz češpelj — kajne, kako so bile okusne! Špeh je bil iz hrušek, iz jabolk pa goveje meso. Prav nadrobno zdrobljen kruh smo prodajali za kavo, malo debelejši je bil za sol; lepo narezani koščki so predstavljali žemlje in štruce. Iz cestnega prahu smo dobili moke več kot preveč za svoje vsakdanje potrebe. Dobilo se je tudi vino in žganje. No, pa ni bilo nič nevarno, ne eno, ne drugo. Vino je bilo narejeno iz vode in borovnic. Da je bilo slajše, smo si izprosili od matere par koščkov sladkorja. Žganje je bila pa čisto navadna voda. Če je bilo doma v kleti kuhanih kaj suhih hrušek ali krhljev, se je v trgovini dobil tudi mošt. Kajne, če bi vsi ljudje pili tako pijačo, bi nihče ne vedel, kaj je pijanost. Deklice so prinesle v prodajalno tudi raznovrstne kosce blaga, ki so ga med tednom nabrale pri šiviljah, da so potem svojim punčkam kupovale novo obleko.

Okoli trgovine smo drugi postavili svoje hiše iz vej, pa smo zdaj eden, zdaj drugi hodili kupovat. Za denar nismo bili v zadregi. Naredili smo si ga iz fižola: bil je fižolske vrednosti. Rdeči fižol »ribničan« je bil vreden 2 vinarja; čisto beli fižol 20 vinarjev; črni je bil vreden eno krono; pisani, bolj podolgasti — »mandalon« smo mu rekli — je bil za 5 kron, —

»koks« je pa zalegel za celih 10 kron. Večjega denarja pa v naših razmerah nismo potrebovali; za ta denar se je dobilo vse.

Čudno pa — naša trgovina je bila odprta le v nedelje popoldne po krščanskem nauku, ko so ponavadi vse druge trgovine zaprte. Takrat torej se je pri nas začelo pravo življenje. To smo kupovali in prodajali, jedli in pili, pa tudi peli in vpili zraven, da je bilo veselje: za nas namreč, za druge bržčas ne. Ko je pa solnce šlo proti goram, ali pa ko smo se trgovine naveličali, takrat nas je pa gospa prodajalka povabila v svojo trgovino, kjer nam je, vsa vesela vsled dobička, darovala vse preostalo blago, da smo ga pojedli in popili in se potem za teden dni razšli in ugibali, kaj bomo prihodnjič prodajali. J. E. Bogumil.

Janezkova telička.

Lepo teličko je imela naša sivka. Rjavkasta je bila, spredaj na glavi pa je imela majhno lisko, čisto belo lisko, kot bi bila iz mleka. Pa take lepe šeke je imela; tako so bili čisti in svetli in veliki, da se je Janezek skoro videl v njih. In kako je imel naš Janezek rad to teličko z belo lisko na drobni glavici! Šel je na vrt in tam natrgal najlepše deteljce v naročaj in jo nesel telički, ki je mirno ležala zraven malih jaslic. Pa male garčke je tudi že imela nad jaslicami in tudi v garčke ji je Janez nanesel deteljce. Nastiljal ji je vedno sam. Kaj rad je šel k nji k glavici, da jo je božal. In ona se ga ni nič bala, ampak je nastavljala vrat, da jo je lažje čehljal. — O, da bi že vendar enkrat zrastle malo, vsaj toliko, da bi jo gonil na pašo. Lepo bi jo privezali atek na rdeč ali moder motvoz in on bi vedno držal zanj in kazal telički najboljšo pašo. Tako bi bila vedno rejena, da bi bilo veselje! In ne bi je smeli atek prodati, nikoli ne. On bi jo vedno gonil na pašo, samo da bi je ne mogli prodati... In potem bi zrastle in imela bi tudi ona

teličko, tako kot ima sedaj sivka njo. In bi tudi njeno teličko gonil na pašo. Pa bi še ta zrastle in imela volička, majhnega, tudi z belo lisko na čelu. In atek bi morali kupiti še enega, o, gotovo bi ga! In potem bi ju naučili voziti. Najprej bi vozili samo deteljo za sveže. Potlej bi pa zrastle in bi postala močna, eden bi imel rogove bolj postrani, drugi pa lepo nakvišku zakrivljene. Hej, to bi bilo veselje! In bi šli orat. Atek bi drvarili, on bi pa gonil, saj bi bil že velik...

Tako je razmišljal in računal Janezek in gledal veselo teličko, kot bi hotel reči: »Le hitro jej, da boš kmalu velika.«

Ko je vse pojedla, je stekel po drugo krmo.

Prinesla je pa tudi krme Tončka, večja sestra Janezkova; a telička ni mogla jesti od obeh obenem, Janezek pa ni pustil Tončki vmes.

»Kaj misli, da je samo tvoja telička? Ni ne!« se je skoro zajokala Tončka.

»Samo moja je, tvoji so pa pujski v hlevu.«

»Ni res. Jaz ne maram pujskov; telička je tudi moja.«

»Saj ni res.«

»Kaj misliš, da nimam jaz nič?«

»Moja je telička, tvoje pa naj bodo — jaslice,« se je odrezal Janezek moško, da bi se odkrižal Tončkinega nadlegovanja.

Tončki se je storilo milo, da je zajokala in šla tožit mamici Janezka, ki trdi, da je telička samo njegova.

Kmalu je pa prišel neki mož z debelo palico, ki je odgnal teličko; takrat je pa jokal Janezek in ni maral za bel krajcar, ki ga je dobil od onega hudega moža — in tudi Tončka je jokala, čeprav je Janezek trdil, da telička ni bila njena.

Cvetko Gorjančev.

Nove legende.

(Bogumil Gorenjko.)

1. Plačilo ponižnosti.

Zlato-rumeno je žarelo pšenično polje v vročem objemu poletnega solnca. Kar žehlala je sopara iz klasja, ki je zorelo kar vidoma. Sredi te lepe cekinaste ravní pa je rdel bahati mak, klubovaje in nasprotujoče se je dvígal iz zorečega pšeničnega morja.

In odprl je mak svoja rdeča usta in zbadljivo vprašal klas, ki se je zibal poleg njega: »No, kdaj boš pa ti tako lepo razcvetel, kakor cvetem jaz? Ha, pa kaj te to sprašujem: saj si že star, da se sklanjaš v svoji onemoglosti skoraj do tal!«

Še globlje se je sklonil pšenični klas in tiho zašepetal: »Res nimam lepega cveta, kakor ga imaš ti. A tudi ti se ne smeš bahati, ker si nisi dal sam svoje lepe zunanosti!«

Mimo je prišel Jezus s svojimi učenci. Stegnil je roko in utrgal klas in ga pritisnil na svoje prsi: »Bodi blagoslovljen stotisočkrat, kajti iz tebe bo moje telo, ki bo v blagoslov in tolažbo celemu človeštvu!«

Bodi blagoslovljen stotisočkrat, ti ponižni pšenični klas!

2. Plačilo dela.

Srečala sta se čmrlj in čebela na velikem cvetu rumene solnčne rože. Pridna čebela je brž stegnila svoj rilček v celico velikega cveta, čmrlj pa je lepo zadovoljno godel in nikamor se mu ní mudilo.

»Kam se ti pa tako mudi, prijateljica moja? Odpočij se malo, poglej kako lep razgled imava s te visoke rože!« nagovori čebelo, ko se pokaže izmed prašnikov.

»Nimam časa, dragi stric čmrlj, doma so še celice prazne in dedek, ki so nam postavili tako lep čebelnjak, bi bili hudi.«

»He, he, kaj pa imaš od vsega svojega dela?« jo zavrne čmrlj.

»Kaj imam? Ravno včeraj so se menili dedek, naš gospodar, da bodo prodali naše satovje svečarju, in on bo vlil bele vitke sveče, da bodo gorele na oltarju Stvarniku v čast. Kaj si moreš misliti večje plačilo?« je odgovorila čebelica in odletela.

Volk in prešič.

Volk se je bil vjel v past. »Oh!« je začel ubogi ujetnik, »to je pravična kazen, ker sem raztrgal marsikatero jagnje ali pa tudi druge uboge živalce. Toda zdaj se pa hočem poboljšati; odslej ne bom pokusil več mesa, marveč živel bom kot puščavnik ter se hranil s koreninami in zeliščem, kvečjemu še z ribami.« Res se je srečno rešil iz zadrge. Zopet se povrne v gozd. Prva žival, ki jo je tam našel, je bil prešič, ki se je valjal po luži. »Ej!« reče volk, »to je gotovo riba,« ter raztrga in požre prešiča.

Ljudje, ki hočejo storiti kaj napačnega, hitro najdejo kak izgovor.

Klobasa in miška.

Klobasa in miška sta skupno stanovali ter sta se dobro razumeli med seboj. Če je šla miška na izprehod, je kuhala klobasa; če se je šla pa klobasa izprehajati, je pa miška kuhala.

Obe sta kuhali vedno le zelje, ker jima je šlo najbolj v slast. Kadar je klobasa kuhala, je bilo zelje vedno boljše in je imelo vrh tega zelo prijeten okus. Tudi miška bi bila rada skuhala tako dobro zelje. Zato nekoč vpraša klobaso: »Ti, klobasa, kakó pa kuhaš ti, da je tvoje zelje vedno tako okusno in da tako dobro diši?«

Klobasa pa ni hotela izdati svoje skrivnosti ter je samo rekla: »Tvoje zelje je ravnotako dobro kot moje!«

»Ne, ne!« je zavpila miška, »prosim te, povej mi vsaj, kako pričneš kuhati.«

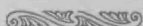
Tedaj se pa klobasa omehča ter pravi: »Ko je zelje prav vroče in vre, potem skočim v zelje in tekam v loncu semtertja tako dolgo, da dobi zelje od mene dober okus.«

»Hm,« si misli miška, »tudi jaz bom tako naredila!«

Ko je bila miška sama doma in ko je zelje vrelo, pumpst — skoči noter in hoče tekati semtertja. Ali: o joj, o joj! Zelje je bilo preveč vroče, in uboga miška se je opekla, da je poginila. Ko je prišla opoldan klobasa obedovat, ni bilo miške več nikjer. Zastonj jo je iskala povsod, miške ni bilo videti.

Vsede se klobasa žalostna k obedu ter začne po navadi jesti zelje. Ko zajame prvokrat, zagleda v zelju mrtvo miško ter se tako prestraši, da pade v zelje ter se od samega strahu razpoči. No, potem je bilo zelje šele dobro. Toda nikogar ni bilo, da bi ga bil pojedel.

Pleničer.

Deklamovanke.

3. Matí in sín.

Napregel je konjiča dva;
„O večni luči bom doma!“

Pa vzdihne matí, reče to:
„Tako mi v srci je hudó!“

Le pazi, pazi, sinko moj,
ne vem, če bode prav s teboj!“

A fant smehljaje dvigne bič,
„Ne bojte, mamíca, se nič!“ —

Pač dolg je bil za mater dan —
a zdaj zvoni črez hrib in plan.

V daljavi škriplje voz težak,
da reže daleč v zgodnji mrak.

Na pragu mamica stoji,
v daljavo mračno pnè oči.

Po cesti nekdo k nji hiti,
kaj neki se mu tak mudi? —

Obrne k hiši sèl korak,
pa reče ženi znan možak:

„Oj, mamka ti, — tvoj sin — tvoj sin
je rešen zemskih bolečin.

Zdrobilo prsi mu kolo — —
Sam Bog ve, kak je bilo to!

S sosedom sva pobrala ga,
domov sva pripeljala ga.“ —

Pred hišo voz že obstoji,
na deskah sin-mrlič leži.

Na pragu pa je drug mrlič — —
Oj mamica ne diha nič.

Črez dneva dva je bil pokop,
oba so djali v skupen grob.

L. Černej.

4. Osa in medica.

Osa je medico pila,
oj, kako je sladka bila! — — —

Prvo kapljico izpila,
osa dobre volje bila;

drugo kapljico izpila,
pa ji glava težka bila;

tretje kaplje pol popila,
padla v kupo — smrt storila!

L. Černej.

Kratkočasnica.

V ar č n o s t. »Tako se varujejo črevlji!« je rekel kmet, ko je videl glumača stati na glavi. — Mestni nagajivček pa ga podraži: »Očka, saj se vam tudi smilijo črevlji; zakaj pa zmeraj eno nogo držite pokonci, ko stopate po cesti?« Internus.

Rešitev zastavice št. 7.

Koča — Soča!

Prav so uganili: Premru Ana, učenka III. razreda v Tržiču; Kramar Fr., mizar v Mateni pri Igu; Kolarič Jožefa, Belec Emilija in Marinič Jožefa, učenke V. razr. pri Sv. Križu na Murskem polju; Clemente Avguštin, učenec III. razreda v Kamniku; Slapšak Minka, v Boštanju; Albrecht Jožef in Antonin Franc, učenca IV. razr. v Kamniku; Trček Mici, Kunstler Emilija, Kunc Mici, Pogačnik Rozalija in Albert Zlatica, učenke III. razreda zunanje uršulinske šole v Škofji Loki; Gorišek Mici, tajnikova hči v Zakotu pri Brežicah; Brejc Stana v Bohinju; Pustišek Mihael, dav. sluga v Zdolah pri Kozjem; Porekar Ciril in Viktor, Plavec Anton in Štebih Matevžek, učenci na Humu pri Ormožu; Dular Hema in Marija v Šmihelu pri Novem mestu; Klemenčič Miroslav v Kamniku; Kuralt Danica, učenka IV. razr. v Ljubljani; Milena pl. Rega, učenka VI. razr. v Kozani.

Odgovor na šaljivo vprašanje št. 7.

V katekizmu je devet črk.

Prav so odgovorili: Premru Ana, učenka III. razreda v Tržiču; Clemente Avguštin, učenec III. razreda v Kamniku; Vrbnjak Alojzij, učenec V. razr. pri Sv. Križu na Murskem polju; Slapšak Minka v Boštanju; Kolarič Jožefa, Belec Emilija, Marinič Jožefa, učenke pri Sv. Križu na Murskem polju; Albrecht Jožef in Antonin Franc, učenca IV. razr. v Kamniku; Trček Mici, Kunstler Emilija, Kunc Mici, Pogačnik Rozalija in Albert Zlatica, učenke III. razreda zunanje uršulinske šole v Škofji Loki; Gorišek Mici, tajnikova hči v Zakotu pri Brežicah; Brejc Stana, v Bohinju; Pustišek Mihael, dav. sluga v Zdolah pri Kozjem; Porekar Ciril in Viktor, Plavec Anton in Štebih Matevžek, učenci na Humu pri Ormožu; Dular Hema in Marija v Šmihelu pri Novem mestu; Klemenčič Miroslav v Kamniku; Kuralt Danica, učenka IV. razr. v Ljubljani; Milena pl. Rega, učenka VI. razreda v Kozani.